

<http://trossetsdelquepenso.blogspot.com/2012/02/un-peto-la-boca.html>

Un relat de: [Trossets del que penso](#)

Sento en la llunyania
el silenci d'algú que calla
per no explicar de paraula,
el que al cor,
fa temps que tapa.
Els té dibuixats en la memòria
i els ressegueix quan el sol s'amaga,
somiament que potser algun dia
provarà, si el que fa temps que desitja,
té el gust que ell pensava.
I no pot deixar de meditar
perquè va deixar escapar
la oportunitat que se li brindava.
Maleirà sempre el moment
de no haver tastat la seva boca,
i dels seu llavis provar
el que el seu esperit ara enyora.
S'imagina que els té a tocar
i en té el gust del seu aroma,
delectant al paladar
de dolcesa altra volta.
El temps enredera no pot tornar,
més el que té
no té que ser el que toca.
Potser el pròxim dia serà
el que no s'ho tornarà a pensar
i li farà, el que sempre ha desitjat,
un petó a la boca.